Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIV nr. 45 (881) * joi 8 noiembrie 1962 * 8 pagini, 30 bani

Pe marginea unei adunări a pionierilor din clasa a VII-a de la Școala de 8 ani nr. 5, București,

Ce ai făcut azi?

FLUTURĂ CRAVATELE ROȘII

Azi, îți scrii angajamentul pe care începînd din clipa primirii cravatei roșii trebuie să-l respecți. Zi de zi, faptă cu faptă!

Zi de zi, oamenii muncii din patria noastră construiesc, înaltă pe temelii solide o viață frumoasă, însorită. Pentru noi, cei de azi, pentru cei de mîine. Pentru oameni! Ce minunat e să te știi folositor. Să știi precis că oamenii au nevoie de tine, de priceperea ta. Acestei cerințe îi poți răspunde chiar și tu, copil de școală.

— Ce-ai făcut azi?

— Azi am luat o notă bună. Am scris o compunere frumoasă despre oamenii care construiesc case noi, fabrici noi, orașe noi! Despre cei ce apără pacea!

— Ce-ai făcut azi?

— Vedeți, cum să vă spun? Nu-i vorba de un fapt concret, care are un nume. La noi în clasă sînt copii foarte buni la învățătură și mai ales buni colegi. Ca Petrișor Mihai, de pildă, sau Gross Gheorghe, Nicolae Denisa, Iancu Vladimir, Ilie Georgeta, Culinski Maria, Pavelescu Mircea, Zigmund Elisabeta, Bogdan Anca și încă mulți alți copii. Sînt pionieri. Pentru noi, ei sînt o mîndrie — spune Vîja Dan. Dar tot la noi mai e și S. Mihai. E indiferent, nu participă la activitatea obștească, e grăbit, n-are timp decît pentru el. Sau, în detașamentul 2 este și D. Aurelia. Este o pionieră foarte bună la învățătură, dar egoistă, indiferentă față de preocupările celor din jur. Nu-i place ca și alți copii să aibă note bune. Și știți ce am hotărît noi, pionierii celor două detașamente ale claselor a VII-a? Să organizăm o adunare în care să condamnăm *Indiferența* și *Invidia*. Indiferența față de colegul tău, față de omul de lîngă tine este un defect foarte urît. Și dacă îl întîlnești cîteodată la un pionier, atunci e trist: pe cravata lui, fără să se vadă, există o pată. Și este știut, cravatele noastre roșii trebuie să strălucească. Să nu aibă nici o pată!

— Ce-ai făcut azi?

— Am continuat ceea ce am început ieri. Am învățat încă o lecție. Îmi place *Consecvența*. Ea te ajută să desăvîrșești, să întregești ceea ce ai început ieri — este de părere Rusinoiu Carmen, președinta de unitate.

Prin tot ceea ce facem noi azi la școală, prin străduința noastră, ne pregătim pentru ziua de mîine, cînd vom fi schimbul părinților noștri. Ce fel de schimb vor fi însă Marcov Eugen și Maximilian Iustin din clasa a VII-a A, care învață doar „cînd vor"? Iustin e foarte inteligent. Și scrie frumos compuneri. Vrea să se facă cosmonaut sau să studieze problemele Cosmosului. Și pe Eugen îl pasionează Cosmosul. Dar ce fel de cosmonauți, ce fel de oameni de știință vor fi, dacă nu învață cu consecvență?

— Ce-ai făcut azi?

— Să mă gîndesc puțin: am venit ca de obicei la școală, am răspuns bine la istorie. I-am atras atenția lui Dumitriu Constantin să nu mai vorbească urît, am ajutat-o pe Constantin Georgeta să înțeleagă o problemă... Dacă mă gîndesc bine, n-am făcut nimic deosebit, ne-a mărturisit Gross Gheorghe.

Dar știți de ce-l iubesc pionierii, colegii toți pe Gheorghiță? Tocmai pentru că el consideră obișnuite aceste preocupări!

— Ce-ai făcut azi?

— Azi, detașamentul a hotărît: toți pionierii buni la învățătură vor sta în bancă alături de copiii mai slabi la învățătură. Îi vor ajuta să ia notițe, îi vor determina să fie atenți la ore, vor învăța acasă împreună. Gheleșel Cristina, care învață foarte bine, s-a angajat s-o ajute pe Constantin Georgeta.

— Ce-ai făcut azi?

— Pionierii își cinstesc cravata și prin muncă obștească. Vijdea Marin, Rădulescu Ștefan, Nicolae Denisa, Grigore Petrișor și alții au sădit 70 puieți de plop împrejurul școlii noastre. La orele de lucru manual au cusut matricole pentru școlarii cei mici. Pionierii grupei a III-a din detașamentul I, au strîns o mare cantitate de fier vechi.

Desigur, ceea ce au făcut acești pionieri nu este de loc extraordinar. De ce? Pentru că sînt lucruri pe care în mod firesc trebuie să le facă pionierii și tocmai faptul acesta e minunat.

Despre toate acestea au discutat, la adunarea lor de detașament, pionierii.

E. SKIBINSKI

De jur-împrejurul zidului școlii, peste ani, frunzele plopilor mari vor vorbi în graiul lor despre acești pionieri pe care-i vedeți în fotografie.

Buni colegi, buni prieteni, pionieri silitori. Așa sînt pionierii care formează activul pionieresc al celor două detașamente ale claselor a VII-a de la Școala de 8 ani nr. 5 din Capitală.

DRAGI CITITORI:

- Ce părere aveți despre această adunare?
- La voi în detașament ați discutat vreodată asemenea lucruri?
- Scrieți-ne despre acestea!

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Cîțiva membri ai activului pionieresc s-au întîlnit să învețe... un cîntec. Peste o săptămînă sau două, în grupe și detașamente cîntecul va fi învățat de toți pionierii!

Știri din unități și detașamente

Cu multă bucurie, pionierii Școlii de 8 ani din comuna *Cîrligele*, raionul *Focșani*, participă la înfrumusețarea comunei dragi. De curînd ei au văruit gardurile și au săpat rondurile de flori de-a lungul șoselei.

★

1 200 kg de fier vechi au colectat nu de mult pionierii Școlii de 8 ani din comuna *Giurtelec*, raionul *Șimleu*. Acțiunea continuă.

★

Numai în două ore, pionierii din satul *Curtea* au recoltat 3 000 kg cartofi de pe tarlaua Gospodăriei agricole colective „6 Martie 1945" din *Coșava*, raionul *Făget*.

★

Într-o după-amiază, după terminarea orelor de clasă, pionierii clasei a IV-a B de la Școala medie nr. 2 din *Caransebeș* au făcut o frumoasă vizită la fabrica de pîine din apropierea orașului. Aci, muncitorii le-au explicat procesul de fabricație al pîinii și i-au condus prin toate secțiile fabricii.

★

În orele de activități practice, pionierii de la Școala de 8 ani din comuna *Gildău*, raionul *Fetești*, au participat la însilozarea porumbului pentru hrana vitelor gospodăriei colective. De asemenea, au mai participat la săparea unui mare număr de gropi pentru viitoarele plantări de puieți.

★

Nu de mult, colectiviștii din comuna *Crasnaleuca*, raionul *Săveni*, au început să culeagă fructele din livada gospodăriei. La această muncă au participat bucuroși și pionierii. Cu toții au fost mîndri cînd căruțele au dus la magazie aproape 1 000 kg de mere și însemnate cantități de pere și nuci culese de ei.

★

Pionierii claselor a VII-a de la Școala de 8 ani nr. 9 din *Turnu Severin* au ajutat la amenajarea unui teren de sport în curtea școlii și la plantarea unui gard viu din arbuști.

De ce n-a fost realeasă Sanda?

În adunarea pentru alegerea președintelui de grupă din anul acesta, s-a spus așa: Grupa I din detașamentul clasei a VII-a n-a avut, timp de un an, nici un fel de activitate care să-i intereseze pe copii. Acțiunile, cele care au fost totuși, au fost formale, monotone, lipsite de interes. Președinta de grupă, Tomescu Sanda, pionieră, de altfel silitoare la învățătură, nu a răspuns încrederii pionierilor, a celor care au ales-o, nu s-a ocupat de grupă.

Toți pionierii care s-au înscris la cuvînt au dezaprobat purtarea Sandei care a gîndit că, pentru a fi președintă de grupă, e suficient să înveți bine. Petrescu Severina, Sloboda Tiberiu și Fediuc Adrian i-au atras de nenumărate ori atenția că în grupă e plictiseală, că sînt și pionieri care învață prost.

Sanda însă era prea ocupată cu treburile ei ca să se mai ocupe de treburile grupei. Și, în plus, nici n-o interesa dacă alți pionieri învață prost. Dacă ... învăța bine...

Vasiadi Silvia, președintă de detașament, reușea cu greu s-o mobilizeze pe Sanda, amintindu-i ce sarcină mai are de îndeplinit conform programului de activități. Sau, cînd detașamentul organiza o acțiune, Sandei i se reamintea cel mai des că și grupa sa trebuie să participe.

De la alegerile pionierești din acest an a trecut puțin timp. Critica tovărășească a pionierilor a ajutat-o pe Sanda. Și, deși pionierii n-au mai reales-o ca președintă, Sanda are acum mult mai multă grijă față de treburile grupei, se poartă ca o adevărată pionieră.

S-a hotărît Sanda să se schimbe, să devină o pionieră activă, o bună colegă în colectivul în care trăiește? Da!

OANA MAGDU
Școala de 8 ani, Timișoara

Pornind de la un carnet al pionierului...

Smarandache Ion, dintr-a șasea, e bucuros. Instructorul superior i-a notat astăzi din nou, în carnetul pionierului, cuvîntul *„îndeplinit"*. De astă dată, în dreptul condiției care îi cere viitorului purtător al distincției să cunoască mărețele construcții ale socialismului în țara noastră.

— Ești un băiat inimos, Ionică. Se vede că te-ai pregătit foarte serios. Cum ai procedat?

Și iată că Smarandache, de obicei darnic la vorbă cînd e scos la lecții sau cînd ia cuvîntul la adunările pionierești, acum e pus în încurcătură. De ce? Pentru că are atîtea de spus încît nu știe cu ce să înceapă! Mai întîi, ar vrea să arate că nu s-a pregătit de unul singur, ci împreună cu întreg detașamentul și, în al doilea rînd, că nu e vorba de o singură acțiune, ci de o activitate pionierească bogată și îndelungată. Într-adevăr, detașamentul claselor a VI-a de la Școala medie nr. 2 din Craiova a organizat multe acțiuni frumoase pentru cunoașterea de către pionieri a realizărilor regimului de democrație populară și, în același timp, i-a mobilizat să participe la acțiunile de acest fel desfășurate pe întreaga unitate. Dar acesta e singurul detașament care procedează astfel? Nu, nu e singurul — și, ca să vă convingeți, vă vom da cîteva exemple. Iată-ne printre pionierii și școlarii din clasa a III-a, la o adunare. Sînt deosebit de atenți. Nici nu s-ar putea altfel! Cel care le vorbește — oaspetele lor — e un muncitor de la Uzinele „7 Noiembrie". Le explică pe înțelesul lor că fiecare cetățean al patriei, indiferent dacă e om matur sau copil de școală, trebuie să contribuie la înflorirea ei. Cei din clasa a treia se gîndesc deîndată la notele lor, la comportarea lor de fiecare zi, și asta dovedește că, deși sînt încă mici, înțeleg totul. Să părăsim acum școala și să mergem la

Citiți acest articol din experiența unui activ pionieresc fruntaș

Uzinele „Electroputere". Aici ne vom întîlni cu un alt detașament din unitate — acela al claselor a IV-a. Pionierii vor să vadă cum lucrează practic un fruntaș în producție. Și văd. Pe Sidorian

și pe Frațian îi impresionează mai ales disciplina muncitorească și faptul că fiecare muncitor învață necontenit, își îmbogățește măiestria. Sidorian și Frațian știu că această uzină e foarte importantă, că lucrează și pentru export. Poate că, peste ani, vor munci și ei aici — în orice caz, se pare că sînt hotărîți ca, de acum înainte, nimeni să nu mai spună despre ei că învață slab, că stau prost cu disciplina. Iată acum cîteva adunări organizate de diferite detașamente: *„Bistrița, rîul de aur"*, *„Orașe noi pe harta patriei"*, *„Călătorind pe valea Trotușului"*. Multe din aceste construcții copiii de aici le-au văzut cu ochii lor. Unitatea a organizat excursii la București, Hunedoara, la gospodăria de stat din Segarcea, la Tr. Severin, pe insula Ada-Kaleh. La gospodăria agricolă colectivă din Golești, inginerul zootehnic le-a spus:

— Am și eu un fecior la școală. Vă aștept, pe el și pe voi, să ne luați locul. Pentru asta trebuie

să învățați. Eu am devenit inginer la bătrînețe, în trecut n-a fost posibil să studiez. Voi aveți toate condițiile, folosiți-le așa cum vă îndeamnă partidul, fiți demni de ele.

O acțiune care se bucură în școală de mare popularitate e colectarea fierului vechi. Oțelarilor Hunedoarei nu le e necunoscută această unitate, ei au turnat chiar o șarjă specială cu fierul vechi strîns de pionierii unității, cei mai buni dintre dînșii fiind invitați să asiste la festivitatea turnării șarjei.

Pionierii de aici îndrăgesc cîntecele și poeziile despre patrie și partid. Învățarea lor se face în mod organizat, în adunările de grupă sau cu prilejul activităților pionierești de duminică. O inițiativă bună a detașamentului 4 s-a extins în toată unitatea. E vorba despre *„festivalul primăverii"*, prilej cu care copiii prezintă cele mai frumoase poezii, cîntece, scenete.

Un mare merit în realizările unității îl are activul pionieresc, format din pionieri cu inițiativă, harnici, buni organizatori, cum sînt Pădurel Doru, Șerbănescu Dumitru, Smarandache Ion, Văleanu Emanuela, Arostei Gabi. Dorința lor este ca și în acest an școlar activitatea unității să fie bună, folositoare pionierilor și, dacă se poate — și e clar că se poate! — chiar mai bună decît pînă acum.

ADRIAN BUTOI,
instructor superior

SANDU ALEXANDRU

Clipe care nu se uită

Vasile îşi luă de pe scaun cravata lui roşie şi, pregătindu-se s-o lege în jurul gîtului, se uită la ea cu multă duioşie. Ani de-a rîndul îi fusese tovarăşă şi cîte amintiri sînt legate de ea!

...Iată-l, cu ani în urmă, rostind angajamentul solemn al pionierului. Micuţ, puţin timid, dar vesel şi tare mîndru că primeşte cravata roşie. Este în clasa a III-a. Apoi, deodată, mult mai răsărit şi, mai ales, curajos, îi critica pe cîţiva în adunarea de grupă că nu învaţă. Se oferă să-i ajute. Este în clasa a V-a... Firul gîndurilor se deapănă mai departe. Ogoare, holde nesfîrşite. Împreună cu colegii săi, a venit la strîns spice. Apoi... Undeva, pe malul apei, printre copacii înalţi, se aud cîntece vesele, rîsete de copii. Sînt pionierii în excursie. Este şi Vasile cu ei, nerăbdător să înceapă concursul de pescuit, apoi cel de atletism...

Vasile îşi întrerupe şirul gîndurilor. Este timpul să plece. Detaşamentul din care face parte i-a arătat încrederea, i-a dat recomandarea, în adunarea generală a organizaţiei de bază U.T.M. a fost discutat, şi utemiştii au fost de acord să-l primească în organizaţia lor. Dar, oare, cum va fi acum? Ce-l vor întreba la comitet? Îl vor confirma oare? Emoţia pune stăpînire tot mai puternic pe Gheorghe Vasile, încă pionier al detaşamentului clasei a VII-a de la Şcoala de 8 ani din Optaşi, regiunea Argeş.

Toţi cei din jurul mesei îi sînt cunoscuţi lui Vasile. Şi tovarăşul secretar al comitetului comunal U.T.M., şi tovarăşul secretar de partid de la gospodăria colectivă, şi toţi ceilalţi. I se citeşte adeziunea, i se pun întrebări. Răspunsurile vin clare, sigure. „Sînt tare bucuros că Vasile va deveni utemist, spune tovarăşul secretar de partid. Îl cunosc de mic copil şi ştiu cît de inimos este. Mi-a spus că vrea să rămînă în colectiva noastră. M-aş bucura, e un băiat harnic. Va deveni un bun colectivist..."

Şi ceilalţi spun cuvinte de laudă pionierului acum devenit utemist. Unii îi fac recomandări, îl sfătuiesc. Iar lui Vasile îi pătrund în suflet cuvintele tovarăşilor... Acum, la primirea carnetului roşu, o puternică emoţie şi o mîndrie înălţătoare îi cuprind inima...

E. DONOSE

Camera pionierilor

Pionierii de la Şcoala de 8 ani nr. 151 din Capitală se îngrijesc cu drag de aspectul camerei pionierilor.

E recreaţia mare şi, rînd pe rînd, la camera pionierilor sosesc preşedinţii de detaşament, de grupe. Unii au venit să-şi ridice abonamentele la „Scînteia pionierului", la „Cravata roşie", alţii să ceară unele lămuriri. Tovarăşul instructor superior stă de vorbă cu toţi. În camera pionierilor mai intră o pionieră.

— Ce e nou la voi? o întreabă instructorul.

Şi ea îi povesteşte cum, în „secret", au înfrumuseţat clasa; grozav s-a bucurat tovarăşa dirigintă.

Apoi schimbă o privire cu pionierii din jur şi pleacă.

A doua zi...

— Dar ce e aici? întreabă tovarăşul instructor superior.

Pionierii îşi propuseseră să înfrumuseţeze camera pionierilor. Sus, pe perete, pionierii scriseseră din nou, cu litere mari, decupate, chemarea pionierească: „La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!" Dedesubt, o insignă pionierească de curînd desenată îi luase locul celei puţin decolorate. La fel şi angajamentul solemn al pionierului fusese scris din nou cu măiestrie. Drapelul unităţii, steagurile triunghiulare ale detaşamentelor, goarnele, tobele, toate erau aranjate parcă mai frumos ca înainte. Pe celălalt perete, faţă în faţă cu colţul pionieresc, se afla, frumos înrămat, portretul tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej, precum şi lozinca: „Mulţumim din inimă partidului pentru copilăria noastră fericită". Pentru camera pionierilor, Bîcu Vasilica, Cristoiu Maria şi Dumitru Cristian mai scriseseră şi desenaseră pe două cartoane mari, pentru cele două categorii de vîrstă, condiţiile pentru obţinerea distincţiilor pionereşti. Bobiu Elena, Cristea Ştefan şi Dumitru Cristian, pe alte două cartoane, notaseră semnalizarea cu fanioane, alfabetul Morse. Cînd a intrat tovarăşul instructor superior, pionierii le prindeau pe perete.

— Tocmai voiam să vă spun că e timpul să înfrumuseţăm şi camera pionierilor, le-a zis bucuros instructorul. Mi-aţi luat-o înainte...

Şi, împreună cu pionierii, a mai pus cîteva numere rămase în urmă la colecţiile gazetelor şi revistelor pionereşti care există, de obicei, la camera pionierilor, a ales cîteva din cele mai bune jurnale de detaşament, caiete de grupă.

— Vor folosi noilor preşedinţi, a explicat el.

A trecut o oră, două. E din nou recreaţia mare. La camera pionierilor au venit pionieri, preşedinţi de grupă, de detaşament. Unii cer lămuriri în legătură cu caietul grupei, alţii discută despre programul de activităţi, cercetează colecţii, notează alfabetul Morse. La camera pionierilor din comuna Maglavit, raionul Calafat, regiunea Oltenia se duce o activitate interesantă.

GETA COSTIN

Muzeul de ştiinţe naturale „Gr. Antipa" din Bucureşti. Din toate colţurile ţării vin, zilnic, nenumăraţi vizitatori. Printre ei sînt foarte mulţi copii.

FOILETON

BĂTĂUŞUL

„Bietul" băiat! A ajuns la culmea răbdării. A ascultat el, pionierul Negoescu Sebastian, o dată, de două ori, de nouă ori, cînd l-aţi criticat în adunările de grupă, în cele de detaşament. A dat din cap înţelegător cînd i-aţi vorbit prieteneşte. Uneori, ca să nu-l mai tot bateţi la cap, şi-a luat chiar angajamente. Dar de la o vreme, gata! S-a săturat şi el, că doar n-o fi de fier. Ei da, vine neglijent îmbrăcat, nespălat, fără cravată. Dar mai are şi alte treburi omul. De lucrurile astea „mărunte" nu are timp. Cîte nu sînt de făcut: să joci fotbal în zece reprize, să hoinăreşti, să te baţi cu cei mici... Şi apoi, şi lecţiile sînt multe. De aceea „uită" mereu caietele acasă. La matematică oricînd poate lua un 9 sau un 10. Dacă învaţă... Dar nu învaţă. Ştie să deseneze frumos. Dar desenele lui nu au perspectivă decît... prinse pe spatele colegilor. Îi place să facă şi sport, dar nu-i prieşte decît în timpul orelor şi numai anumite „sporturi" — aruncarea la ţintă... cu ghemotoace de hîrtie, mersul... pe brînci, fuga... de la ore.

Dar, cum spuneam, Sebastian a ajuns la culmea răbdării. Aşa că a început să-i bată pe cei care „nu-l lasă în pace". A găsit şi o metodă proprie. Închide ochii şi dă cu pumnii unde apucă. „Ce aveţi cu mine?" îşi întreabă uneori Sebastian colegii. Întrebare fără rost. Se preface că nu ştie ce-i cer colegii. În primul rînd, ei îi cer să înveţe bine şi, tot în primul rînd, să se comporte ca toţi ceilalţi.

Ce crezi, Sebastiane? Este aşa de greu să fii în rînd cu toţi pionierii?

Şcoala de 8 ani, Slatina

E. TOFAN

CEI DIN ABATAJUL DOI-EST

— Pornim ?
— Pornim !

Prim-maistrul miner Gheorghe Crinu, un flăcău mărunțel, cu vorbă blajină și ochi scăpărători, aprinde lămpile și, după cîteva clipe, umăr lîngă umăr, începem călătoria în subteran. După ce străbatem o galerie orizontală, lungă de un kilometru și ceva, ajungem la puțul central. Urcăm în „colivie", adică în cabina ascensorului minier, și după alte cîteva minute de drum — de data aceasta pe verticală, spre inima pămîntului — poposim la orizontul 480, la 400 de metri sub pămînt ! Sub pămînt, și totuși în jurul nostru totul freamătă de viață. La gura puțului, pe un panou mare, apar în fiece clipă semnale electrice, luminoase, iar alături, țîrîie din cînd în cînd soneria telefonului. Pe șinele înguste, locomotivele de mină, pe care zărești, la lumina lămpii, inscripția „construit în R.P.R.", trag după ele șiruri nesfîrșite de vagoneți, încărcați cu cărbunii negri, sclipitori. Departe, pe galeriile ce se resfiră de aici în toate direcțiile, lămpile minerilor strălucesc aidoma unor licurici în noapte. Dacă n-ai ști cu precizie că ai coborît într-o mină, ai putea crede că te afli seara, într-o stație de cale ferată, urmărind munca ceferiștilor.

Mergem mai departe. Străbatem iarăși sute de metri de galerie. Freamătul muncii de la orizontul 480 a rămas în urmă. Cu ascensorul de la puțul șase, coborîm din nou spre adîncuri. Aici, la orizontul 519, alta este imaginea muncii. Nu se mai văd prin preajmă vagoneți încărcați cu cărbuni, ci vagoneți încărcați cu cherestea — scînduri groase și bușteni — lemn pentru armarea galeriilor din abataje. E semn că ne aflăm aproape de ținta călătoriei. Și într-adevăr, după ce înaintăm încă vreo sută de metri prin labirintul subteran al minei, însoțiți de răpăitul sacadat al pikamerelor, iată-ne ajunși în abatajul frontal doi-est, aici unde muncește una dintre cele mai harnice brigăzi de mineri de la Lupeni: cea condusă de comunistul Sabin Ghioancă. Șutul începuse de mult. Flăcăii — tot unul și unul — Ion Sorescu, Ilie Rășitaru, Valentin Moraru și alții, lucrează de zor. Mînuite cu pricepere, pikamerele „mușcă" lacome din stratul gros de cărbune. Apoi, cale de 80 de metri, urmărim șerpuirea ca de balaur negru, uriaș, a crațerului — un fel de bandă rulantă ce transportă cărbunele din abataj pînă la rostogol. Aici, la rostogol, facem cunoștință cu alți doi mineri destoinici : Marin Nicolae și Ion Armăsaru.

— Cum merge treaba ? se interesează prim-maistrul.

— Ca de obicei. Adică bine ! răspund flăcăii. Pînă acum am trimis la suprafață 400 de vagoneți, atît cît prevedea planul, iar pînă la sfîrșitul șutului mai sînt vreo două ceasuri bune...

Prim-maistrul zîmbește satisfăcut :

— Va să zică și astăzi o să dați 60—70 de vagoneți în plus ?

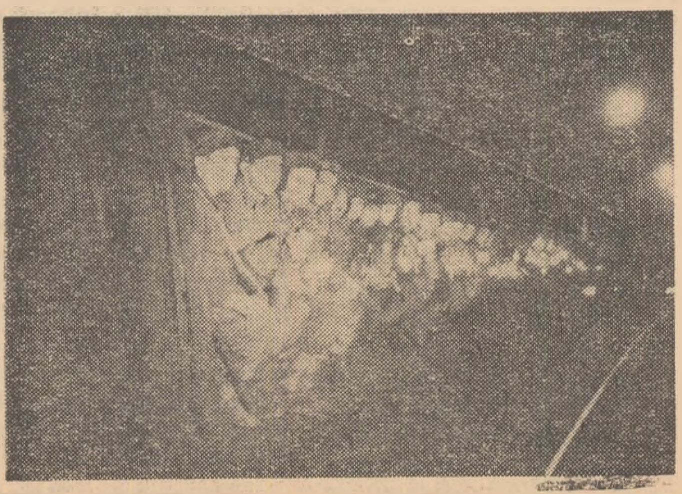
— Păi se putea altfel ? răspunde tînărul candidat de partid Marin Nicolae. Minerul nu-și calcă niciodată cuvîntul ! Apoi, ajutat de ortacul său, se apucară să încarce cu cărbune o nouă garnitură de vagoneți. Între timp, Gheorghe Crinu prinse să povestească cu vorba lui blajină.

— Cînd brigada tovarășului Ghioancă a luat în primire acest abataj, toată lumea credea că vom avea multe necazuri. Și asta, pentru că aici condițiile de muncă sînt mai grele decît în alte abataje : umiditate și presiune mai mare, roci calcaroase. Dar cu toate astea, flăcăii din brigada tovarășului Ghioancă s-au angajat să depășească lună de lună planul. Și s-au ținut de cuvînt : de la începutul anului și pînă acum brigada a dat peste plan mai bine de 6 000 tone de cărbune.

★

În curtea minei se află o piatră comemorativă. Pe trupul ei rece, de granit, sînt dăltuite cîteva cuvinte în amintirea eroicelor lupte de la Lupeni. Ieșind din șut și trecînd pe lîngă acest monument, flăcăii din brigada lui Sabin Ghioancă se opresc adesea. Ei, fiii și nepoții minerilor căzuți eroic acum 33 de ani, știu că lupta și jertfa înaintașilor lor n-au fost zadarnice ; datorită succeselor pe care poporul nostru le obține zi de zi în muncă, sub înțeleapta conducere a partidului, Valea Jiului, Valea plîngerii de altădată, a devenit astăzi o adevărată Vale a fericirii, cum a devenit, de altfel, țara întreagă.

I. ANDREI

PESTE CÎTEVA CLIPE — ÎNCEPE SCHIMBUL. TRENULEȚUL ELECTRIC ÎI TRANSPORTĂ PE MINERI ÎN ȘUT.

Duminica în COLECTIVĂ

Duminică, zi de odihnă. Pe ulițele satului, de-a lungul cărora se rînduiesc casele colectiviștilor — cele mai multe construite în ultimul timp — aproape că nu vezi țipenie de om.

Doar la o poartă, cîțiva oameni mai în vîrstă. Stau roată, pe scăunele joase de lemn. Din cînd în cînd, sorb dintr-o cană de sticlă dulceața mustului cu parfum de strugure. Își mîngîie mustățile cu plăcere, stau la taifas.

— Azi îs mai toți la cămin, ne spune unul dintre ei, ghicindu-ne parcă gîndurile. Băieții, fetele...

O lumină plăcută, liniștită se răspîndește din becurile suspendate sub tavan. Pe scena căminului nou-nouț, apare un grup de dansatori îmbrăcați în frumoase costume naționale, cusute cu arnici roșu și negru, încinși la mijloc cu brîie bătute în mărgeluțe colorate.

Prinși în ritmul sunetelor de vioară și țambal, dansatorii bat zdravăn podeaua, se mișcă viu într-o parte și alta, se răsucesc în loc. Jocul e tot mai însuflețit.

— „Cîrligul", explică Ștefan Ciobanu, directorul căminului cultural. E un dans din părțile noastre. Cum e și firesc, noi dăm o mare atenție valorificării folclorului local. Primii care ne ajută sînt utemiștii : Vasile Jelescu, care activează și în echipa de teatru, Petre Slav, Georgeta Iliu, Petra Coșovliu...

— Și ce alte activități mai au loc duminica ? Cum își mai petrec colectiviștii această zi de odihnă ?

— Colectiviștilor le place foarte mult teatrul. Avem o formație artistică bună. Acum pregătim piesa de teatru „Darul", în care e vorba despre viața nouă, îmbelșugată a colectiviștilor. În rolurile principale : Aurel și Vasilica Bragaru și Florica Talpoș, bibliotecara.

Mulți dintre colectiviști petrec o bună parte din timpul liber la bibliotecă. Mii de volume are biblioteca. .Dar... să ne pregătim ! Acuși începe meciul : „Voința" — echipa noastră — joacă cu „Săgeata" colectiviștilor din Drăghiceanu...

O duminică obișnuită în colectivă. Și totuși, cît de bogată ! Cît de deosebită de cea din trecut, cînd satul era ținut în întuneric și ignoranță !

O zi de odihnă luminoasă, ca și viața nouă a colectiviștilor.

Slobozia, Giurgiu

AL. DINU IFRIM
GR. PREPELIȚĂ

„Marte-1" zboară prin Cosmos!

Pentru prima dată, la 1 noiembrie a.c. U.R.S.S. a lansat o rachetă cosmică în direcţia planetei Marte.

Ultima treaptă a rachetei purtătoare a plasat pe o orbită intermediară un satelit greu al Pămîntului de pe bordul căruia a fost lansată o rachetă cosmică cu traiectoria spre planeta Marte. La bordul rachetei cosmice s-a aflat instalată staţia automată interplanetară „Marte—1" cu o greutate de 893,5 kg. Zborul lui „Marte—1" pînă la planeta Marte se va efectua în peste 7 luni.

Staţia automată „Marte—1" va efectua o serie de cercetări de lungă durată asupra spaţiului cosmic, va ajuta la stabilirea radiocomunicaţiilor cosmice interplanetare, va fotografia planeta Marte şi va transmite aceste fotografii, prin canale radio, pe pămînt.

La 3 noiembrie, Andrei Severnii, directorul Observatorului astrofizic din Crimeea, a declarat că „Marte—1", în zborul său prin Cosmos, a fost fotografiată — fiind pentru prima dată cînd o staţie cosmică interplanetară, în mişcare, a putut fi fotografiată.

Ştirile din 4 noiembrie a.c. despre zborul lui „Marte—1", arată că legătura prin radio cu staţia interplanetară sovietică este stabilă, că şi alte observatoare astronomice sovietice au obţinut fotografii ale lui „Marte—1".

La 5 noiembrie, orele 12 (ora Moscovei) „Marte—1" s-a aflat la o depărtare de 1 321 000 km de pămînt.

DATE DESPRE PLANETA MARTE: Marte este o planetă aproape sferică, cu raza de 3 390 km. Volumul său reprezintă doar 0,107 din cel al pămîntului. Anul marţian are 686 zile (o zi marţiană = 24h 37'22"6/10). Distanţa minimă de pămînt = 55 000 000 km. Se presupune existenţa pe Marte a unei oarecare vegetaţii. Atmosfera rarefiată, conţinînd azot, acid carbonic, puţini vapori de apă, asigură condiţii vitrege pentru locuitori ai pămîntului. Ziua, temperatura variază între — 50°—80° C; în zona ecuatorială ea oscilează între 0° şi +25° C pentru a scădea noaptea la minus 50° C.

Staţia automată „Marte—1" — excepţională realizare a ştiinţei şi tehnicii sovietice — va da răspuns multora din enigmele legate de planeta Marte, urmînd ca, aşa cum a declarat acad. Gh. Demetrescu, într-un viitor nu prea îndepărtat, omul să continue cercetările personal, pe planeta Marte.

A XVII-a aniversare a F. M. T. D.

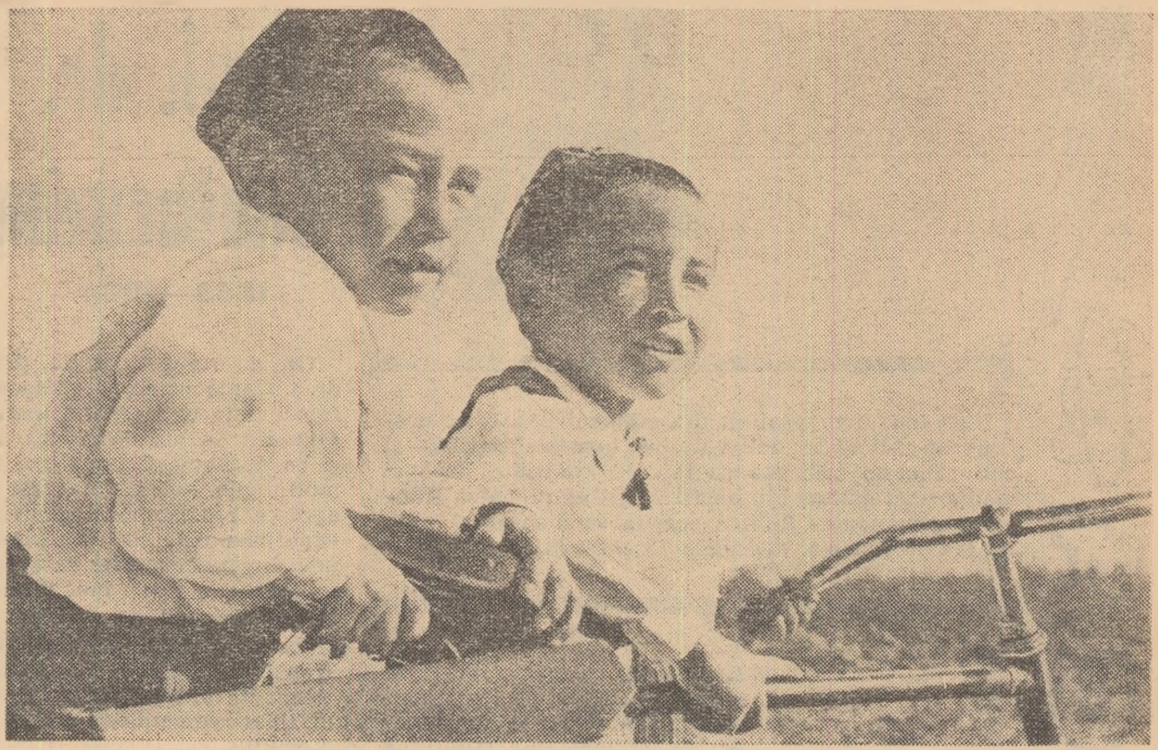
Se împlinesc, la 10 noiembrie, 17 ani de cînd a luat fiinţă — la Conferinţa mondială a tineretului de la Londra — Federaţia Mondială a Tineretului Democrat. F.M.T.D. cuprinde astăzi peste 100 000 000 de tineri din aproape o sută de ţări. În cei 17 ani de activitate, a mobilizat tineretul în lupta pentru pace, împotriva cursei înarmării atomice, împotriva politicii agresive a cercurilor imperialiste.

F.M.T.D. a pus permanent în centrul activităţii sale probleme deosebit de importante şi care privesc în mod vital tînăra generaţie: lupta pentru triumful ideilor coexistenţei paşnice, pentru asigurarea unei păci trainice pe calea dezarmării generale şi totale, pentru lichidarea definitivă a odiosului sistem colonialist. F.M.T.D. a luptat permanent pentru apărarea drepturilor vitale ale tineretului, pentru promovarea relaţiilor de prietenie şi unitate ale tinerei generaţii din toate ţările.

Tineretul romîn, educat de partid în spiritul dragostei şi înţelegerii între popoare, este un participant activ la mişcarea internaţională democratică de tineret. U.T.M. şi U.A.S.R., întregul nostru tineret, acordă o înaltă apreciere activităţii F.M.T.D.

Sărbătorind cea de a 17-a aniversare a F.M.T.D., tineretul democrat al lumii este hotărît a întări unitatea sa, a lupta ferm împotriva colonialismului şi imperialismului aţîţător la război, pentru pace în lumea întreagă.

DE LA PRIETENII TAI, PIONIERII SOVIETICI

HĂRNICIE

Colhoznicii din satul Bailinki, R. S. S. Bielorusă, se mîndresc cu copiii lor, cu pionierii. Şi aceasta pe bună dreptate. Notele frumoase pe care le obţin copiii la şcoală dovedesc străduinţa lor de a-şi însuşi încă de pe acum cunoştinţe temeinice. Dar fiii colhoznicilor de aci s-au dovedit harnici nu numai la învăţătură.

Cum au venit zilele de primăvară au şi început activitatea pe lotul şcolar. Au semănat pe el fasole, roşii, varză. Din cele cîteva pahare cu fasole puse în pămînt, au obţinut aproape 20 kg. Multă bucurie au avut pionierii cînd au recoltat varza: o varză mare, pe care au cîntărit-o, a avut 12 kg!

După ce au strîns recolta de pe lotul şcolar, pionierii au dat ajutor colhoznicilor la recoltatul cartofilor. Au scos cu grijă cartofii din cuiburi şi i-au adunat într-o stivă mare.

Colhoznicii le-au mulţumit pionierilor şi i-au felicitat cu căldură pentru hărnicia lor.

Fraţii Adaşaliev

Era în timpul vacanţei de vară, într-o zi toridă de august. Doi copii din Uzbekistan, fraţii Adaşaliev, porniseră într-o mică excursie. Mergeau pe o linie ferată, pe distanţa dintre staţiile Kokand şi Normagan. Cel mic se numea Kamil şi avea numai şapte ani; fratele mai mare, Turdiali, împlinise nu de mult vîrsta de nouă ani. Turdiali era pionier. Cei doi băieţi mergeau încet, admirau peisajul din jur. Deodată, se opriră în loc: observaseră că una din şinele căii ferate era plesnită. Ce să facă? Se uitară într-o parte, în alta — stepa nesfîrşită. Halta cea mai apropiată se afla la o distanţă de aproape opt kilometri. În preajma lor nu se afla nimeni care să le poată veni în ajutor. Ce se întîmplă oare dacă vine un tren? — se întrebau copiii. S-ar putea să sară bucata de şină din loc!

Sfătuindu-se, au trecut imediat la acţiune: Kamil rămase lîngă şina ruptă, iar Turdiali aleргă repede pînă la primul canton ca să dea de veste. Nu mult după plecarea acestuia, Kamil văzu venind un tren accelerat. În primul moment, copilul n-a ştiut ce să facă. L-a cuprins o frică groaznică. Izbucni în plîns. Ar fi vrut să fugă, dar făgăduise fratelui său că va şti să acţioneze la nevoie. Cu greu a reuşit să-şi reţină emoţia. Ridică mîna in sus, făcînd semne desperate...

Mecanicul, dîndu-şi seama că ceva nu e în regulă, opri trenul în ultimul moment. E greu de descris bucuria călătorilor cînd au aflat de pericolul prin care au trecut. Cei doi copii au fost îmbrăţişaţi de sute de oameni, au fost lăudaţi pentru fapta lor.

— Orice copil sovietic s-ar fi comportat la fel ca noi! a spus mai tîrziu micul Kamil.

Numele şi fapta eroică a celor doi copii sovietici au devenit repede cunoscute nu numai în Uzbekistan, dar şi în întreaga Uniune Sovietică. Fotografia lor a apărut în multe ziare. O publicăm şi noi, ca să faceţi cunoştinţă cu cei doi băieţi, fraţii Adaşaliev.

note externe • note externe • note externe • note externe • note externe • note externe

Durerea cea mare

„Durerea noastră cea mare este că în mizeria în care trăim, nu ştim nici măcar a citi. Întunericul, astfel, e mult mai negru..." *Cuvintele acestea, rostite de un tînăr muncitor de la marginea oraşului Santiago — capitala statului Chile, — cuprind în ele toată tristeţea vieţii mizere pe care o trăiesc oamenii muncii din Chile.*

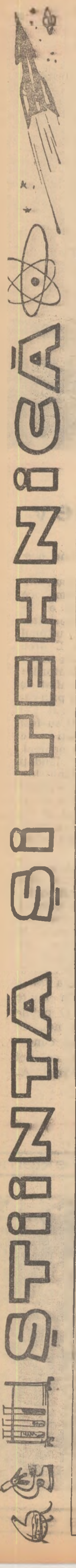
În Chile — stat cu mai puţin de 8 milioane de locuitori — 600 000 de copii rămîn în fiecare an în afara învăţămîntului elementar, şi din 100 de copii înscrişi în primele clase, doar 20 ajung să-şi înceapă studiile medii. La Universitatea din Chile, fiii de muncitori pot fi număraţi pe degete *(numai 2 la sută din numărul studenţilor), iar fiii muncitorilor agricoli sînt, pur şi simplu, inexistenţi.*

Condiţiile de învăţămînt sînt atît de proaste, salariile învăţătorilor şi profesorilor sînt atît de scăzute, încît toate acestea au determinat, la sfîrşitul verii trecute, marea grevă a elevilor din învăţămîntul mediu, din licee, şcoli comerciale, tehnice, normale şi a unei părţi a studenţilor în sprijinul cererilor şi revendicărilor economice ale corpului profesoral, pentru construcţia de noi localuri şcolare. Importanţa grevei celor 300 000 elevi şi studenţi a fost deosebit de mare. Ea a arătat că tinerii elevi şi studenţi din Chile păşesc alături de părinţii şi fraţii lor — muncitorii, în lupta grea pentru dreptul la o viaţă mai bună, împotriva capitaliştilor din ţară şi a sprijinitorilor acestora — imperialiştii americani. Ei luptă cu toate forţele pentru ca „durerea cea mare" — despre care vorbea tînărul din Santiago — şi toate celelalte orori ale imperialismului, să nu mai apese sufletele celor mulţi şi obidiţi.

Copii de muncitori chilieni, dintr-un cartier periferic al oraşului Santiago.

note externe • note externe • note externe • note externe • note externe • note externe

Prof. dr. I. Cantacuzino

1863—1934

De-a lungul timpurilor, din mijlocul poporului nostru s-au ridicat savanți valoroși, oameni de știință și cultură care, prin munca lor, au contribuit la formarea unei culturi progresiste, luptînd pe calea științei pentru popor. Printre aceștia se numară și prof. dr. I. Cantacuzino, născut la 13 noiembrie 1863.

Om cu o vastă cultură, prof. dr. I. Cantacuzino a desfășurat toată viața o deosebită activitate atît ca om de știință, cît și ca pedagog. Ca profesor de morfologie animală la Iași și apoi ca profesor de medicină experimentală la București, una din preocupările sale permanente a fost îndeplinirea nobilei misiuni de creștere și educație a noilor generații de specialiști, cărora a reușit să le transmită pasiunea sa pentru știință, pentru tot ce e frumos și demn de prețuit. Muncind cu pasiune, a strîns în jurul său mulți tineri cercetători, creînd o școală de medicină științifică în Romînia.

Din copilărie, Cantacuzino a fost atras de natură. Fire ordonată, a învățat cu sîrguință și seriozitate obținînd succese strălucite. Mai tîrziu, ca elev și apoi ca asistent al marelui savant rus Ilia Mecinikov, studiază cu pasiune imunologia (știința care se ocupă cu studiul modificărilor de apărare ce se produc în organism atunci cînd acesta este invadat de microbi). Savantul romîn — primul în lume — a pus bazele studiului imunității la animalele nevertebrate și a descoperit imunitatea de contact, deschizînd noi drumuri în știința mondială. Toată energia și puterea sa de muncă uriașă le-a pus în slujba vieții oamenilor, a sănătății lor și în special a copiilor, care suferă cel mai mult de pe urma bolilor contagioase. Pentru marile sale merite științifice, pentru umanismul său, a fost prețuit atît în țară cît și peste hotare, fiind membru al Academiei romîne, al Academiei franceze de științe și al Academiei de medicină din Paris.

Ca microbiolog are o serie de lucrări valoroase în domeniul holerei, tifosului exantematic, scarlatinei, malariei și tuberculozei. În 1913 și-a adus o contribuție hotărîtoare la stingerea într-un timp foarte scurt a epidemiei de holeră care izbucnise la noi. Metoda pe care a elaborat-o atunci a rămas valabilă și azi pentru combaterea acestei boli.

În condițiile vitrege ale regimului burghezo-moșieresc, dr. Cantacuzino a dat dovadă de un înalt simț patriotic, luptînd pentru promovarea științei medicale romînești și pentru asigurarea sănătății poporului.

O mare înfăptuire a sa a fost înființarea, în 1921, a Institutului de seruri și vaccinuri care îi poartă numele. Dar abia azi institutul a devenit cu adevărat ceea ce a dorit întemeietorul său. Printre realizările institutului se numără și producerea de vaccin antipoliomielitic romînesc care reprezintă o contribuție activă la apărarea sănătății poporului nostru și totodată un omagiu adus marelui savant

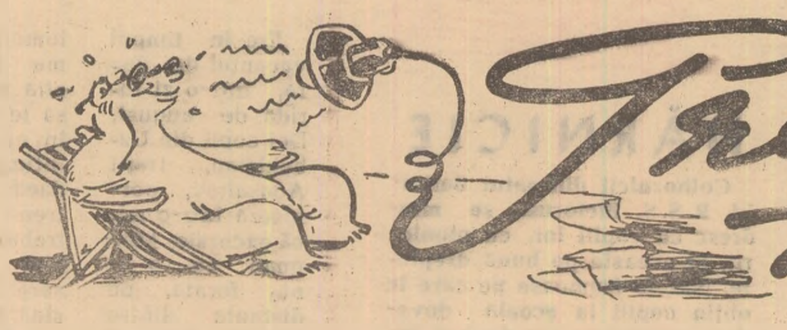
---

*

De veacuri omul a dorit, printre altele, să învețe să zboare și să transforme natura. Dacă prima dorință a fost realizată în întregime și zborul omului în Cosmos a depășit chiar visurile sale, în ceea ce privește transformarea naturii s-au făcut doar încercări. Mai mult, omul și-a permis doar să viseze, căci forțele de care dispunea nu erau capabile să înfrunte decît unele forțe mai slabe ale naturii.

În ultimele decenii, puterea omului a crescut. Energia atomică a deschis în fața omenirii perspective nebănuite și omul a devenit mai îndrăzneț și în fapte, nu numai în visuri. În ultimul timp au fost elaborate o serie întreagă de proiecte, unul mai îndrăzneț decît altul. Iată, în articolul alăturat, cîteva dintre ele.

*

Proiecte mărețe

Amenajarea Mediteranei

Măsurătorile intensității evaporării Mării Mediterane au dus la concluzia că nivelul ei scade cu 1,65 m pe an din cauza pierderilor prin evaporare. Totuși, nivelul ei rămîne practic constant, datorită cantității masive de apă din Oceanul Atlantic și Marea Neagră, care compensează continuu pierderile prin evaporare. Prin strîmtoarea Gibraltar se scurg în fiecare secundă din Oceanul Atlantic în Marea Mediterană 88 000 m^3 de apă, iar din Marea Neagră, prin Dardanele, aproximativ 6 300 m^3. Așa a apărut ideea înfăptuirii unui baraj în Gibraltar și a altuia în Dardanele, care să permită construirea unor centrale hidroelectrice care să dea zeci de milioane de kilowați de energie electrică. Peste barajul Gibraltar s-ar putea construi o cale ferată cu o autostradă care să constituie o legătură directă între Europa și Africa.

Pentru a grăbi crearea diferenței de nivel între Atlantic și Mediterana, a apărut ideea săpării unor canale pe malul african prin care să se scurgă o parte din mare spre Sahara, ceea ce ar îmbunătăți și clima deșerturilor nord-africane prin mărirea umidității generale.

Sahara — pămînt fertil

Aducerea apei în marele pustiu Sahara, este una dintre problemele care preocupă de mult timp omenirea. Unii specialiști și-au exprimat părerea că această problemă ar putea fi rezolvată prin umplerea unei mari depresiuni din Sahara cu apă din Mediterana. Însă, aceasta nu pare a fi cea mai bună soluție. În primul rînd, apa sărată a mării nu poate folosi direct agriculturii apoi, din lipsa unei alimentări continue lacul s-ar evapora treptat sub acțiunea soarelui arzător și veșnic prezent pe cerul senin de aici.

Există alt proiect mai interesant care prevede aducerea în Sahara a apei care se găsește cu prisosință în Africa ecuatorială. Se știe că apele Africii ecuatoriale sînt colectate în majoritate de fluviul Congo, unul din cele mai mari din lume. Un baraj construit la cca. 150 km de vărsarea sa, ar crea un lac gigantic și ar ridica apele atît de sus încît acestea ar putea fi dirijate printr-un canal spre lacul Ciad. Acest lac ar deveni o adevărată „mare" Ciad, dar o mare de apă dulce, o cisternă în zona uscată a Africii. Apa acestei mări ar permite cultivarea unor imense teritorii — 60 000 000 ha — de pe care s-ar putea obține două și chiar trei recolte anual. În locul întinderilor de nisipuri pustii, arzătoare, bătute de vînt, ar apărea una după alta oaze cu apă dulce umbrite de crînguri de curmali, măslini, vii, alternînd cu plantații de bumbac, cafea și cacao. În afară de valorificarea agricolă a acestor pămînturi, s-ar îmbunătăți simțitor situația multor localnici care duc în prezent o viață semiprimitivă. Ar apărea orașe noi cu industrii proprii, iar traversarea Saharei n-ar mai constitui o grea performanță sportivă, ci o călătorie interesantă și plăcută

Frigul îngrădit la Polul Nord

Ghețurile veșnice cuprind un imens teritoriu al emisferei nordice a globului pămîntesc, teritoriu bogat în resurse naturale. Clima aspră de aici face ca aceste locuri să fie slab populate și bogățiile folosite în mică măsură. Cum să se schimbe clima acestor regiuni ale pămîntului ? S-au creat deja multe proiecte, printre care vom aminti doar unul. În el se propune închiderea cu un dig maritim a strîmtorii Behring care în porțiunea cea mai îngustă are doar 80 km. Acest dig uriaș ar împiedica apele reci ale Oceanului Înghețat de Nord să ude coastele Kamciatkăi, Mării Ohoțk, Sahalinului, care ar primi în schimb curentul cald al Mării Japoniei. În plus, gigantice uzine atomoelectrice ar putea pompa apa caldă din Oceanul Pacific în Oceanul Înghețat creînd în felul acesta un puternic curent de apă caldă care ar îmblînzi clima porturilor maritime de nord

Înfăptuirea numeroaselor proiecte, dintre care am descris aici doar cîteva, se poate realiza numai pe drumul colaborării pașnice între popoare. La realizarea unora poate veți participa și unii dintre voi, dragi copii, sau poate vă veți număra printre viitorii făuritori ai unor proiecte și mai îndrăznețe.

B. HORIA

Bazinul Marii Mediterane

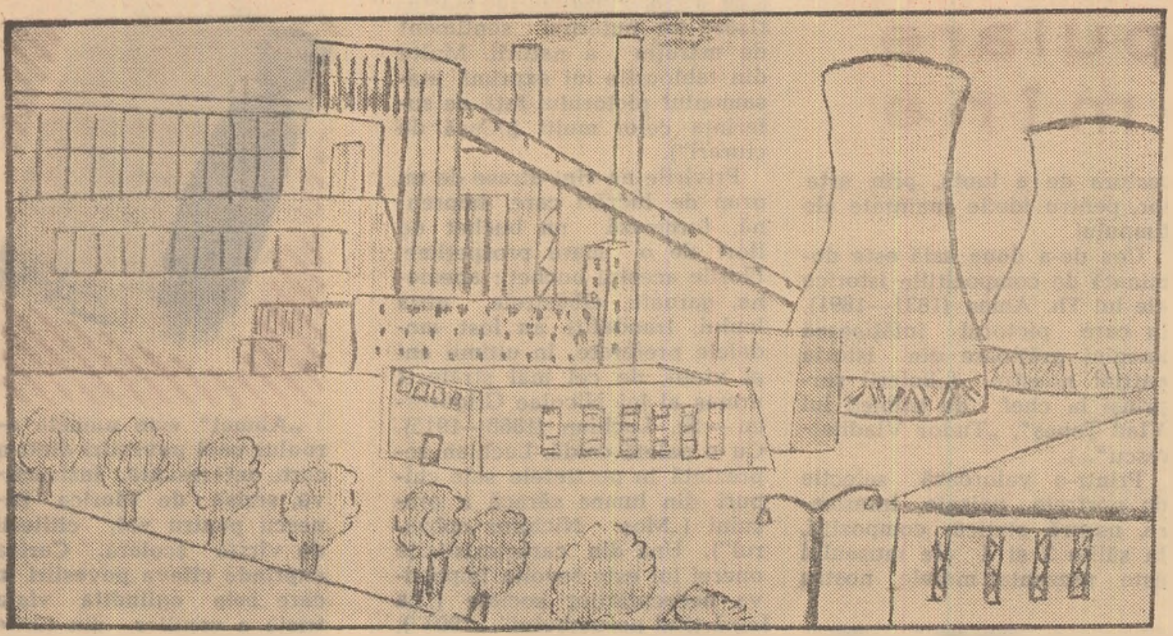

Africa de Nord cu regiunea Sahara

Regiunile din vecinatatea Polului Nord

Concursul de corespondențe și desene

TERMOCENTRALA DE LA DOICEȘTI
desen de Constantin I. Florica, **clasa a VII-a, Școala de 8 ani Florești, raionul** Cîmpina.

Alături de colectiviști

Gospodăria agricolă colectivă din comuna noastră înflorește cu fiecare an și devine tot mai bogată. Tot mai îmbelșugată și frumoasă devine și viața noastră. Părinții noștri muncesc cu multă dragoste în gospodărie, iar alături de ei venim de multe ori și noi, pionierii.

De fiecare dată munca ne-a fost spornică și colectiviștii au fost mulțumiți. Din grădinile gospodăriei am strîns în această toamnă multe legume și zarzavaturi. Într-o singură zi am strîns peste 800 kg roșii. În alte zile am strîns 600 kg ardei, 200 kg conopidă, 100 kg bame, 150 kg vinete și peste 1 000 kg de varză. În zilele de vacanță am ajutat și crescătoarele de păsări de la gospodărie, la curățatul cotețelor, căratul apei și hrănirea puilor. Cu mult drag participăm și la înfrumusețarea comunei noastre dragi. Dacă privești în stînga și în dreapta ulițelor, în curtea școlii și a gospodăriei colective, privirea îți este atrasă de peste 1 000 de puieți de tot felul pe care i-am plantat tot noi, pionierii.

Pentru strădania noastră, colectiviștii ne-au mulțumit din inimă și, în curînd, vor organiza pentru noi o excursie prin cele mai frumoase localități ale patriei noastre dragi.

MILAC FLORIAN
Școala de 8 ani, com. Calomfirești, raionul Alexandria

Infloresc orașele patriei !

În anii puterii populare orașul Vulcan a înflorit. S-au înălțat blocuri noi, confortabile, străzi frumoase luminate cu becuri fluorescente, au răsărit parcuri și flori... multe, multe flori. Nu departe de oraș s-a construit termocentrala Paroșeni, mîndria oamenilor muncii din Valea Jiului. Copiii orașului Vulcan se bucură și ei din plin de viața nouă. Anul acesta s-a terminat construcția unei noi școli cu 16 săli de clasă, cu mobilier nou și cu tot materialul didactic necesar.

Acestea toate, și multe altele, vorbesc despre viața nouă, fericită, iar viitorul deschide planuri mărețe în opera de construire a socialismului în patria noastră.

GROSU DORU
cl. a VI-a
Școala medie mixtă Vulcan, raionul Petroșeni

SPORT

Cinci minute cu Yukio Endo, vicecampion al lumii la gimnastică

Un scurt claxon, o zmucitură ușoară, și autobuzul cu cei 14 gimnaști japonezi a pornit în turul orașului București. În mașină e multă veselie. Adresăm, prin intermediul traducătorului, prima întrebare lui Yukio Endo.

— Cînd ați început să faceți gimnastica ?

— În 1950. Eram elev. Într-una din zile am mers cu școala la o demonstrație de gimnastică a lotului național. Am urmărit cu multă încordare evoluțiile spectaculoase ale gimnaștilor. M-am îndrăgostit de ele. A doua zi pășeam pentru prima dată în sala de gimnastică.

— Care din rezultatele obținute v-au mulțumit mai mult ?

— Dacă insistați... locul doi la individual-compus și medalia de aur la sol, obținute la Campionatul mondial de gimnastică de la Praga, **din primăvara anului 1962.**

— Ce ne puteți spune despre „cheia" succeselor dumneavoastră ?

— Propriu-zis, nu există nici o „cheie". E vorba doar de o muncă încordată, de un antrenament serios, căruia mă străduiesc să-i acord toată atenția.

În acest timp, mașina se apropie c-- viteză de prima escală : Casa Scînteii. Oaspeții privesc cu admirație impunătorul edificiu. Yukio Endo ne declară că e impresionat de aspectul Capitalei noastre, de eleganța blocurilor noi, de frumusețea spațiilor verzi.

Punem ultima întrebare :

— Ce doriți să transmiteți pe această cale cititorilor noștri ?

— Copiilor bucureșteni, care ne-au aplaudat duminică dimineața în sala Floreasca, multe mulțumiri. Iar tuturor, un îndemn spre gimnastică, spre acest minunat sport, căruia eu i-am dedicat toată pasiunea.

Interviu luat de
TEODOR CRISTIAN

RODICA DE VORBA CU CITITORII

COZMA VASILE, Popești — Marghita : **De trei ori „bravo !" pentru tine și tovarășii tăi. Succes pe mai departe în acțiunea întreprinsă. Puteți da o mînă de ajutor colectivei și în alte privințe — de pildă, în îngrijirea animalelor mici. Scrie-mi ce ați mai întreprins.**

Aceleași cuvinte și pentru POPESCU EUGEN, Balaciu — Urziceni, VASILE ANGHEL, Țigănești — Alexandria, GĂVRUȘCĂ TAȘCU, Pocola — Beiuș, CHIRIȚĂ ȘTEFAN, Calomfirești — Alexandria.

TRANDAFIR I. MARIA, Branești — Tîrgoviște : **Îmi scrii :** „în școala din Brănești doar disciplina lasă de dorit..." De ce, Marioara ? **La voi nu sînt și copii cuminți, așa cum se cere să fie un școlar ? Chemați-i pe indisciplinați în fața detașamentului de pionieri, criticați-i la gazeta de perete. Îmi pare tare rău că nu mi-ai trimis numele copiilor indisciplinați, să le fi făcut și cititorilor noștri cunoștință cu ei. Mi le poți comunica ulterior. Scrie-mi.**

LAICHICI LAVINIA, Timișoara : **Frumoasă veste ne-ai trimis. Inaugurarea noii școli medii din orașul tău ne-a bucurat. Urez pionierilor și școlarilor ce vor popula cele 16 săli, spor la învățătură și spor la... înfrumusețarea continuă a claselor. Mai trimite-mi și alte vești.**

POPA I. FELICIA, Tomaș — Chetriș, raionul Bacău : **Sînt sigură că Tincuța se va îndrepta. Transmite . îndemnul meu și roag-o să-mi scrie.**

VICTOR AMĂROAIE, Rauți — Suceava : **Mă bucură succesul grupei voastre : nici un indisciplinat, nici un codaș la învățătură. Continuați și scrie-mi și mie din cînd în cînd.**

GĂZDARU ECATERINA, comuna Bălăceanu—Rm. Sărat : **Transmite tuturor tovarășilor tăi de unitate felicitările mele pentru cele 5 000 ore de muncă de folos patriotic ce le-ați efectuat pe șantierul noii școli din comună. Aștept noi vești.**

APOSTOAIE VIORICA, Răucești — Tg. Neamț : **Bobric al vostru trebuie determinat să-și ceară scuze neapărat de la tovarășa profesoară. Dezaprob purtarea sa huliganică. Mai scrie-mi.**

★

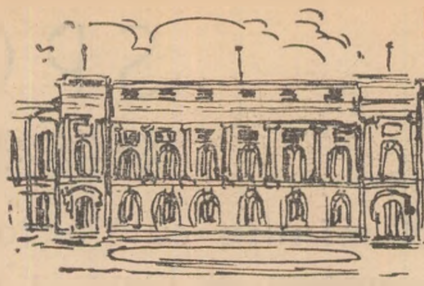
Tuturor prietenilor mei, un îndemn : **scrieți-mi** care este cea mai frumoasă ac**țiune întreprinsă în ultima săptămînă cu grupa sau detașamentul vostru. De asemenea, puneți-mi orice în**trebare vă frămîntă, vă voi **răspunde cu plăcere, iar unde nu voi putea eu, îi voi ruga pe alții.**

Cu bine,
RODICA

O întrecere viu disputată

Palatul pionierilor a găzduit duminică dimineața competiția sportivă crosul „Să întîmpinăm 7 Noiembrie". Au luat startul peste 650 de pionieri și pioniere din toate raioanele din Capitală. S-au remarcat : Recu Viorica (300 m plat) ; Petreanu Marian (400 m plat) ; Zîmbreanu Aurel (600 m plat) ; Moldovan Anton (800 m plat) **și alții.**

PRIN MUZEELE PATRIEI

Muzeul de Artă al Republicii Populare Romîne

Vom vizita acum principalul muzeu al țării noastre — Muzeul de Artă al Republicii Populare Romîne, înființat în 1950.

În cele 38 de săli ale acestui muzeu sînt expuse numeroase opere de artă. Să ne oprim la sălile rezervate Galeriei Naționale. Iată-ne în prima sală. Tablourile pictorilor revoluționari pașoptiști *) I. Negulici, C. D. Rosenthal, B. Iscovescu („Romînia revoluționară" de C. D. Rosenthal, de pildă), ne transmit dorința acestora de a lupta, prin arta lor, pentru ideile înaintate ale timpului.

Cea de-a doua sală este dominată de compozițiile istorice ale lui Th. Aman (1831—1891), în care pictorul înfățișează imagini grăitoare din istoria patriei noastre („Boierii surprinși la chef de trimișii lui Vlad Țepeș", „Tudor Vladimirescu"...).

Printr-o valoroasă selecție de portrete, peisaje, interioare, natură statică, compoziții, în sălile 3 și 4 ale muzeului este prezentat marele nostru pictor N. Grigorescu (1838—1907).

Mergem mai departe. Iată-ne în fața tablourilor lui I. Andreescu (1850—1882) expuse în sala a 7-a. Peisajele lui mărturisesc un puternic sentiment de măreție a naturii. Multe din tablourile lui exprimă atașamentul pictorului față de suferința celor mulți („Casă de ciurari").

Privirile ne sînt atrase de un grup de lucrări care, împreună, formează un buchet de flori de o mare prospețime. Florile acestui buchet: anemone, garoafe, albăstrele, gura leului, trandafiri au fost modelele preferate, în ultimii ani ai vieții, de cel mai strălucit urmaș al lui Nicolae Grigorescu — Șt. Luchian (1868—1915). Cu o paletă caldă, Luchian reprezintă în portretele sale chipuri din lumea săracă a orașului („Moș Nichifor cobzarul"). Una din caracteristicile operei lui este revolta împotriva nedreptăților sociale („La împărțitul porumbului", „1907").

Revolta, atașamentul pentru cei obidiți se manifestă și în lucrările lui Octav Băncilă (1872—1944) — unul dintre artiștii care au avut legături strînse cu mișcarea muncitorească în primele decenii ale veacului nostru („Grevistul", „Pax", „1907" etc.).

În sălile 8 și 9 ne sînt prezentați, prin lucrările lor, pictori dintre cele două războaie mondiale, precum și cei care au creat după 23 August 1944. Operele lui Gh. Petrașcu, Pallady, Iser, Ressu, Tonitza, Fr. Șirato, Jean Al. Steriadi, Corneliu Baba, Al. Ciucurencu („Ana Ipătescu" de Al. Ciucurencu, „Odihnă la cîmp" de C. Baba, „Țărani romîni semnînd apelul pentru pace" de C. Ressu etc.) dovedesc bogăția picturii romînești pusă în slujba poporului.

În sălile galeriei întîlnim numeroase lucrări reprezentative pentru sculptura romînească. Sînt prezente lucrări ale lui Karl Storck, Ion Georgescu, Șt. Ionescu-Valbudea, Dimitrie Paciurea, C. Brîncuși, C. Medrea etc.

Într-unul din numerele următoare vom face cunoștință mai îndeaproape cu marele pictor romîn Nicolae Grigorescu.

M. CORDONEANU

* pașoptiștii — generație de luptători revoluționari de la 1848.

„După muncă, spre casă"

ȘTEFAN LUCHIAN

Cîntec

Străbatem astăzi clipele înalte,
Ca un șuvoi incandescent, sublim.
Privind cum scapără pe dunga zării
Coloane de uzine, noi centrale,
Ochi de furnale, parcuri, trandafiri,
Și piscurile zveltelor clădiri
Înșurubate în văzduhul țării.

Străbatem astăzi clipele înalte
Pline de lumină și de vise pline,
Și-aud frunzișul inimilor noastre,
Într-un ecou desăvîrșit cum sună
Sub cerul dimineții, larg, senin;
Și-s fericit că vom intra-n Comună,
Sub arcuri uriașe de lumini.

N. BULGARU

Ahmet

„Ahmet" este numele eroului unei povestiri dintr-o carte interesantă, instructivă, scrisă de Viorica Dinescu pentru voi, cititorii de vîrstă școlară. Cartea cuprinde cîteva povestiri în care este oglindită viața tristă a copiilor din țările capitaliste. Dar viața copiilor este strîns împletită cu viața părinților lor, cu viața muncitorilor.

Ahmet, slugă la bogătani, este trimis să aducă pahare de cristal pentru o petrecere a stăpînilor. Pe drum, ferindu-se să nu-l calce o mașină, scapă pachetul cu pahare, care se sparg. Ce va păți Ahmet?

Undeva, într-o mină, se întîmplă foarte adesea accidente de muncă. Mustafa e rănit grav. Minerii au cerut cu hotărîre direcțiunii să le trimită un medic. Direcțiunea le trimite... jandarmi.

Micul Mahmut a găsit un obiect foarte prețios. În jurul acestui prețios obiect s-au strîns de s-au minunat, ca de un lucru rar întîlnit, toți vecinii lui Mahmut, copii, tineri și bătrîni.

...Și despre multe alte întîmplări care înmănunchiază crîmpeie din viața tristă, plină de dorințe neîmplinite ale copiilor dintr-o țară capitalistă, veți afla citind această carte și veți reuși, dragi cititori, să deosebiți cele două lumi descrise în compunerile școlarului Murat și ale școlăriței Saniye, două lumi deosebite care trăiesc și se înfruntă în aceeași țară.

M. C.

GÎNDURI DE PIONIER

Ne-nvăluim în dragoste și soare,
Cînd meșterim în diamant și cremeni
Și ne dorim, cu inimi arzătoare,
S-ajungem comuniștilor asemeni.

Înmuguresc în minți livezi de vise
Și prind contururi vii și delicate,
Căci ne așteaptă porțile deschise
De comuniști, pe veci, desferecate!

Noi dăltuim statornic, cu răbdare
În marmură, și diamant, și cremeni,
Și ne dorim, cu inimi arzătoare,
S-ajungem comuniștilor asemeni.

NICOLAE BARBU

POVESTEA PE CARE A SPUS-O RODICA

Cunoașteți papagalul lui Andrei?

Vedeți? Știam eu! Aproape nu se află băiețel sau fetiță căruia Andrei să nu-i fi spus:

— Știi, am un papagal!

Azi, la prînz, a întîlnit-o pe Rodica, și i-a spus și ei!

— Da? Adevărat? s-a mirat ea.

— Mi l-a adus tata.

— Și cum e?

— Grozav! Nici nu știu cum să-ți spun cît e de frumos.

— Dar cît e de mare?

— Cît o vrabie.

— Ooo... numai atît?

— Ce știi tu? O să crească și mai mare. Tata spune că o să se facă cît un porumbel.

— Nu-i adevărat, te lauzi.

— Eu, mă laud?

— Da, e un papagal pitic.

— De unde știi? L-ai văzut?

— Nu. Dar te cunosc pe tine.

— Și?

— Știu că totdeauna spui... mai mult decît e adevărat.

— Nici nu crezi că vorbește? Vorbește tot ce aude! Hai și vezi!

*

În colivia de sîrmă cu ușiță de placaj alb, aleargă de colo-colo, o pasăre verde ca iarba crudă și cu pete albastre ca ochii Rodicăi.

Plesnește cu ciocuțul în ușița de lemn și își mișcă ochii cu neastîmpăr. Andrei se cațără pe scaun și o eliberează.

Pasărea se așază pe umărul lui, zboară pe creștetul Rodicăi, se reîntoarce la Andrei și de acolo se sumețește și ciripește pe nas:

„Zece, mamă! Zece, mamă! Zece, mamă!..."

— Uite că vorbește! Dar ce spune, Andrei? Nu-nțeleg nimic.

Andrei schimbă fețe-fețe, dar nici mama lui, nici Rodica nu bagă de seamă.

— Ce spune?

— Spune „zece"! Îi place și lui nota asta! răspunde mama, în timp ce lui Andrei îi vine să intre în pămînt, nu alta: cum de nu s-a gîndit că Rodica e colega lui de clasă și că papagalul îl poate da de gol?

— Da?! se miră Rodica. E un papagal tare deștept. Cine l-a învățat?

— Nimeni. Dar îl aude pe Andrei cînd îmi spune ce note a luat — o lămurește mama.

— Bine... dar... Andrei...

. . . .

A doua zi, în clasă, la adunarea de detașament, cînd s-a trecut la discutarea acelor pionieri care merg cu învățătura înapoi ca racul, Rodica s-a ridicat și a spus povestea despre „papagalul mincinos".

Copiii au ascultat și n-ar fi știut despre cine este vorba dacă n-ar fi văzut că Andrei s-a roșit tare, tare, pînă în vîrful urechilor.

ROȘU DONA DUMITRA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii